

MOWGLI

POVESTIRI DIN CARTEA JUNGLEI

După *Cartea junglei* și *A doua carte a junglei*, de Rudyard Kipling

Adaptare de Maxime Rovere

Ilustrații de Justine Brax

Traducere din limba franceză de Luminița Turcu

Cartea I

LEGEA JUNGLEI 8

1. UN BROȚĂCEL ÎN JUNGLĂ 11
2. RĂPIT DE MAIMUȚE 21
3. POVEȘTEA LUI HATHI 41
4. BLESTEMUL AURULUI 47
5. PROBA FOCULUI 57

Cartea a II-a

DESTINUL LUI MOWGLI 62

1. ÎN SAT 65
2. MOARTEA LUI SHERE KHAN 73
3. IZGONIREA LUI MOWGLI 81
4. DEVASTAREA SATULUI 91
5. ÎNTRE CĂINI ȘI LUPI 99
6. CURSA PRIMĂVERII 109

UN BROTĂCEL ÎN JUNGLĂ

Era pe la șapte, într-o seară fierbinte pe coastele munților Seonee, când Tatăl-Lup se trezi din somnul de peste zi. Se scărpină, își întinse oasele și, cu un vaier, căscă. Se pregătea să plece la vânătoare, când șacalul Tabaqui apărui la intrarea în grotă.

– Ai aflat vestea, Tată-Lup? Shere Khan, tigrul cel mare, a schimbat locul de vânătoare... Vrea să stea aici toată luna.

– Ce? Legea junglei nu-i dă dreptul să facă așa ceva! Nu poate vâna aici fără voie, vor fugi toate animalele!

Auzind aceasta, Mama-Lup, care dormea alături de cei mici, se trezi.

– Liniște! Ascultați..., spuse ea.

Tatăl-Lup își ciuli urechile. Din vale se auzea geamătul stins al unui tigru care nu prinsese nimic.

– Shere Khan este un prost, spuse Tatăl-Lup. Face atâta zgomot înaintea unei nopți de vânătoare! Chiar crede că toate căprioarele noastre sunt ca vitele pe care le fură el în valea Waingunga?

– Nu vânează nici vite, nici căprioare în această seară, spuse Mama-Lup. Îl vânează pe om.

Legea junglei, în care nu e scris niciodată nimic fără motiv, interzice animalelor să mănânce oameni. Animalele cred că omul este cea mai slabă și mai neajutorată dintre toate ființele și că este o pradă nedemnă de un vânător. Ele mai spun că, dacă mănâncă un om, se umplu de râie și rămân fără dinți. Dar adevăratul motiv este că, atunci când ucizi un om, mai devreme sau mai târziu apar alții, cu sutele, cu surle și trâmbițe, cu torțe și făclii; unii vin chiar pe elefanți, înarmați cu puști. Atunci, toată lumea are de suferit în junglă.

cu puștii, animalele
e scris miciodată, nimic fără mod
cred că omul este cea mai slabă și mai
și spun că, dacă nu
este că, atunci când luc
cu țigle și fier
jungla.

Leges, junglei, în care nu e s
Animalele cred că omul este cea mai slabă și mai
și că este o pradă nedemnă de un vânător. Ele mai spur
și rămân fără clișii. Dar adevăratul mor
tăznu apar alții, cu suete.

Le
nănce oam
fințele și că este o
umplu de râte și rămân fără clișii. Dar adevăratul mor
re me sau mai târziu apar alții, cu suete, cu sur
sfinit, înarmați cu puști. Atunci.

nă
fințele și ca
umplu de râte și răm
mai devreme sau mai târziu apar alții, cu suete, cu surle și trâmbițe, cu ro
în chiar pe elefanți, înarmați cu puști. Atunci, roată lumea are
junglei, în care nu e scris miciodată nimic

Shere Khan se auzi scoțând un răget ciudat, nu prea demn de un tigru, apoi se porni un mare tãmbãlãu.

– Prostul ăsta a sărit peste un foc de tabără și s-a ars, bombăni Tatãl-Lup.

– Ascultă, spuse Mama-Lup, lungindu-și urechile, vine cineva! Fii pregătit!

Cei doi se uitară unul la altul... Tatãl-Lup se pregătea să sară... Dacă ați fi fost acolo, ați fi văzut un spectacol amuzant: Tatãl-Lup își luă avânt, apoi se răzgândi și încercă să se întoarcă în plin zbor. Se răsuci, se înălță și reuși să cadă aproape de unde a plecat.

– Un om! Un pui de om! Privește! exclamă el.

Chiar în fața lui, agățat de o creangă de la poalele unui copac, era un copilăș gol-goluț, care abia putea merge. Era cea mai drăgălașă și mai dolofană făptură care ajunsese vreodată la grotă unui lup. Se uită la botul Tatãlui-Lup și se puse pe răs.

– Un pui de om? întrebă Mama-Lup. Nu am mai văzut niciodată. Adu-mi-l aici!

Tatãl-Lup îl prinse cu delicatețe cu botul și îl așeză între puii de lup. Copilul își făcu îndată loc printre ei, împingându-i puțin pentru a se lipi de trupul cald al Mamei-Lup.

– Ce drăguț este! Este și fără pic de blană, și curajos! spuse ea cu blândete. Oare vreo lupoaică a crescut vreodată un pui de om?

Raza de lună care îi lumina se stinse brusc. Uriașul cap pătrășos și umerii lui Shere Khan blocau gura peșterii pe când încerca să intre.

– Prada mea! urlă Shere Khan. Bărbații și femeile mi-au scăpat, dar puiul lor a venit înapoi. Dați-mi-l!

– Lupii sunt un popor liber, răspunse Tatãl-Lup. Ei nu primesc ordine decât de la Sfatul clanului și cu siguranță nu de la un mâncător de vite dungat. Băiatul este la noi și putem să-l și ucidem dacă vrem.

A close-up, dark, and textured illustration of a wolf's face, focusing on its right eye which is a bright yellow color. The fur is dark and detailed with fine lines. The wolf's mouth is slightly open, showing sharp white teeth.

Mama-Lup se ridică dintr-un salt, cu ochii în flăcări:

– Iar eu îți voi răspunde direct, în față. Micuțul este la mine! Nu va fi omorât, va trăi, va alerga printre noi și va vâna cu clanul nostru. Iar, în cele din urmă, tu, vânător de copii golași, mâncător de broscuțe, vei fi vânat de el! Acum pleacă de aici sau te trimit printre strămoșii tăi, jivină pârlită a junglei, încă și mai olog decât ești!

Tatăl-Lup era uluit. Shere Khan dădea înapoi.

– Câinele latră când este în curtea lui, mormăi Shere Khan printre dinți. Vom vedea ce va spune clanul când o să afle că vrei să crești un om. Veți vedea, hoți cu coada stufoasă, că în cele din urmă va ajunge în colții mei.

Când liniștea se reinstală în grotă, Tatăl-Lup spuse, cu voce gravă:

– Shere Khan are dreptate, micuțul trebuie arătat clanului. Ești sigură că vrei să-l păstrăm?

– Acest puiuț a venit gol pușcă, noaptea, singur și înfometat...

Da, vreau să rămână. Culcă-te aici, brotăcelule!

Îți voi spune Mowgli, Mowgli brotăcelul.

Locul de adunare a Sfatului era o colină plină de pietre și stânci, iar lupii se strângeau acolo o dată pe lună. Tatăl-Lup așteptă ca Mowgli să poată merge în picioare, înainte de a-l prezenta Sfatului; se temea că Akela, marele lup singuratic, nu o să-l vrea pe micuț. Dar Legea junglei nu-l lasă pe șef să hotărască singur: în caz că nu se cade de acord în privința unui nou-venit, ea prevede ca doi membri ai clanului, care să nu fie nici mama, nici tata, să ia cuvântul în favoarea lui.

– Cine va vorbi pentru el? întrebă Akela, în timp ce Tatăl-Lup îl împingea cu blândețe pe Mowgli către mijlocul colinei.

Se lăsă un moment de tăcere.

Atunci, Baloo, ursul brun care-i învață Legea junglei pe cei mici, se ridică mormăind:

– Puiul de om? Vorbesc eu în favoarea lui. Vă temeți de această mică făptură fără apărare? Lăsați-l să alerge cu clanul! Îl voi învăța și pe el Legea junglei, așa cum am făcut-o cu alții.

Bătrânul Akela acceptă cu demnitate, apoi privi în jur pentru a vedea dacă mai vrea și altcineva să vorbească. O umbră neagră ca tăciunele înaintă: era Bagheera, mândrul vânător, pantera neagră.

– O, Akela și voi, membri ai poporului liber, nu am dreptul de a vorbi în fața voastră, dar să omori un pui golaș este o rușine. Nu pot accepta așa ceva. La cuvintele lui Baloo vreau să adaug și eu acest dar: un taur frumos, proaspăt vânat. Dacă îl acceptați pe micuț, vă voi plăti cu acest taur, după lege.

Îndată, toți lupii se porniră să vorbească. Unii spuneau că micuțul oricum nu va supraviețui, alții că este doar o broscuță în pielea goală...

Bagheera îi conduse atunci spre taurul promis, în timp ce Shere Khan, dezamăgit că nu l-a primit pe Mowgli, răgea de furie în noapte.

